

У Новоме Саду 28. фебруара 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Ђурковић.

Ја сам Србин, српски син,
„Нашег Доба“ бео крин:
На будућност српску љут
Анђелићев кажинут.

Где загушљив ветар дува,
Где се Срб'ма чорба кува,
Онде морам бити и ја
Облигатна мирођија.

„Напредњаштво“ ј' српски рак,
Ја сам тога рака крак;
Где се вајни смери крију,
Ту уштинем — субвенцију.

Кад ме ко год проголица,
Онда пустим мало вица,
К'о с катедре дижем глас:
У чему је српству спас.

Око врата, с траке плаве,
Имам орден светог Саве;
Дао ми га Гарашанин,
Светли српски син.

Ја тај орден гладим често,
Да би с' њега пеп'о нест'о,
Пеп'о светог Саве,
Светитељске главе.

„Pressa“ ми је Hauptquartier
(Таква вода какав вир).
Нисам какав Rouget de Lisle,
Ал сам за то — нотабил.

Ја се бројим тек од скоро
У српскога матадора; —
Да сам се пре сетио
И пре би полетио.

Пре се нисам врбов'о,
Пређе нисам србов'о,
Јер ми је тек сад капабл
Да је то рентабл.

Што никада и не снови
То сад ево каткад бива,
Да парљамент који морим,
Те — „у име Срба“ зборим.

Ал кад за тим дођем кући м';
На диван се рахат пружим,
Па се смејем на сав глас:
„Ist das nicht ein saubrer Spass !!!“

Д.

Шетња по свету.

XIX.

Дакле одбор петнајсторице се одгодио. Реч одгодити као да је поникла од израза: „од године,“ т. ј. од идуће године, а ми имамо пословицу која каже: „од године до године.“ Но добро би било да се овом приликом и та пословица одгоди, а не да погоди.

Као последњи узрок што се одбор одгодио, навађа се: „злочесно време,“ а ја бих рекао, да је то први узрок. Та многи и не знају како је злочесно то „злочесно време.“

Дабогме, деца мисле, да злочесно време долази отуда, што свети Илија јури по облацима; природњаци мисле, да је томе узрок незгодна ваздушна струја,

пара и шта ти ја све знам, али политичари то сасвим друкче разуму.

Да видите само! Што су се многи од нас завукли као бабе иза фуруне, томе је свакојако узрок „злочесно време“, само што се то „злочесно време“ може на два начина тумачити.

Кад у позоришту нема света, то се обично има приписати „злочесном времену“. Кад наше новинаре отправаљају у Вац на склониште, и то се без сумње дешава због „злочесног времена.“

„Злочесно време“ влада сигурно и онда, кад се наши људи завлаче Тиси под скут.

Што Герман не сазива синод, да сврши нужне послове, томе је и опет узрок „злочесно време“, а злочесно време узрок је, што угарска влада не може никако да се открави према нама, те да нас извести о судбини саборских уредаба. Што услед ова последња два догађаја не може да се састане одбор петнајсторице, то се дабогме и паки мора назвати „злочесним временом.“

Питање је само докле ће ово „злочесно време“ трајати? Постало је већ као у Сибиру, а овамо веле, да смо у лепој, благословеној Угарској. Дабогме да је то неприродно и ми тврдо верујемо, да ће скорим сунце растопити овај злочесни лед, само што онда Тиса може изаћи из данашњег корита, у коме се тако добро осећа.

Једно само не могу да разумем. Знак наступајућег лепшег времена то је дуга, а ми дуга имамо и сувише. У осталом и то је истина да између небеских дуга, и земаљског дуга има подобре разлике.

ПОДЛИСТАК.

Опасан сапутник.

„Глете, само глете! Зар не изгледам као да сам луд!“

Тако ме ослови један путник, који је у Падови ушао у мој купе, а то је било ноћу око 11 сати. Он седе управо испред мене.

То необично ословљење држао сам у први мах за шалу, те сам се учинио као да спавам. — Нисам му ништа одговорио.

Мој драги сапутник није много респектовао моје спавање, наже се к мени па ми у уво викну оно исто што и пре :

„Зар ја не изгледам као да сам луд?“

На ово већ, хтео не хтео, морао сам се пробудити. Сад је некако у лампи пламен мало живље букнуо и ја могах боље учити лице мојег сапутника.

Страшна појава!

Луда човека виђао сам донде само нацртана, ал тако страшне појаве не виђох пре nigде.

Забарушена коса висила му је по челу; лице му нагрђено неким пакленим смејањем, а очи му се зажагриле неким дивљим жаром, — и тај човек дође к мени тако близу, да сам осетио чак и топлоту његовог дисања.

Крв ми се следила. Што сам мислио да је шала, била је страшна збиља. Са лудим човеком налазим се затворен у једном купеу. Шта да радим? Мислио сам: најбоље ће

У осталом ово сад још и није тако злочесно време као оно, о коме ми је негда мој господин катихета приповедао.

Киша је, вели падала четрдесет дана и четрдесет ноћи, па се из те злочести спасла само једна људска породица. Праотац Ноје пиљао је белог голуба на земљу, и овај му је донео у кљуну маслинову гранчицу, као знак — мира. Код нас у Угарској као што је познато не расту маслинове гранчице, а и шта ће нам. Кад су недавно наши „голубови“ Сабовљевић и Ђурковић слетили у угарском сабору, да виде како је време, они су се вратили натраг с упрљаним кљуном, ал то су већ сами криви. После Нојева потопа, није дуго било тако злочесто време као оно, кад је Тиса упропастила Сегедин, и ето сад кад Тиса упропаштава — Угарску.

Но баш није лепо од мене што непрестано пишем о злочестом времену. Та има ваљда и друкче доба о ком би се могло говорити. Има, има ал шта ћемо кад се нас тиче наше доба а „наше доба“ је, воистину вам кажем, злочесто. Напоследку, ако вас то може умирити, онда ћу ево да повучем реч натраг и да исповедим да „Српски Народ“ има пуно узрока да ужива у „Нашем добу.“

Но боже мој, да ми је само знати, какво ли је сад време у Србији. По разним знацима судећи рекао бих, да су путеви јако испроваљивани, јер „напредњаци,“ као да не могу више напред. Па онда мора да је и јако клизаво, јер све нешто говоре људи, да нека господа у Београду морају пасти. Но иначе се о онуд слабо што може дознати. Не зна се какав

бити не губити присутност духа. И тако ти се ја насмешим и сасвим хладнокрвно му одговорим :

„Господине, ви се јамачно само шалите, јер како ја видим, ви сте сасвим при себи.

„Ја —, е ја нисам така луда као што су други. Друге луде не знају, ал ја знам да сам луд, и — баш то је то, што ме тако боли. Но реците ми истину, зар ја не изгледам као манит. — То ми је мило . . . Ја не волем да ме за луду држе . . . Кад би знали, одма бих ме затворили. — Али нешто да знају, да сам ја онај Рондочини што је јуче из луднице утекао, пошто је прво свога лечника убио — — ха, ха, ха! — Али неће нико дознати јер ево и ви велите да се на мојим пртама не опажају знаци лудила.“

Дрхтавица ме спопала; коса ми се у вис дизала. Луд човек, — убица са мном седе у ноћи у једни коли. Нас двоје сами . . . Страшно!

Луди мој сапутник промуклим гласом настави даље:

„Али, ви као да се мене бојите! — Не бојте се, вама ћу исповедити еву моју тајну . . . јел'те да не знате како сам дошао до лудила? О, то вам је красна приповетка . . . ха, ха, ха! Заљубио сам се у једну лепу госпу, — здраво сам је волео, јако здраво јако, е то се већ више не може ни описати.“

„Верујем“ — промуцам ја.

То је лепо од вас . . . видите, ви ми верујете, — али други нико није хтео да ми верује, — па ни она сама. Не верује ми, па неће, да ме љуби. Дуго сам премишљао шта да радим. Тако сам је волео, да сам је убио. Јест тако

ветар сад управо душе, а поред свег „Видела“ такав је мрак, да ништа не можеш разазнати.

Што се тиче Босне и Херцеговине одонуд се хвали неки бег Капетановић да му је добро. Но тај бег канда није рад одунуд да бега као што морадоше учинити силна његова браћа: па ко' вели, ако баш и хвали, то бар њега ништа не кошта, а њему не иде из цена него у цеп.

Но из новина разбирам да је готово свуда у Европи злочесто време, па какво ли мора бити тек у Русији? Е тамо је друго што. Русима како чујем злочесто време баш годи, јер их оно мало растресе. И мени је злочесто време испрва годило, јер сам мислио да по том времену не може ме нико натерати да шетам по свету, но сам напоследку увидио, да то није тако, и да од злочестог времена нема ћара. За то сам се уверио сад, па ме то уверење не стаје више до мало хартије и мастила, ал кад се о том други увери, бојим се да ће их поскупо стати. **Θ.**

У ш т и п ц и.

У извештају добротворне задруге Српкиња Вршчанака вели се на свршетку, да се скупштина у шест сати у вече у најлепшем реду разишла. А зар је нужно било, да се тај најлепши ред баш изрично спомене, кад се жене разилазе?

У истом се извештају вели још, да је г. Васа Гренчарски и ове године изабран за саветујућег члана.

сам је јако љубио. Јер ја кога год водем, тога убијем . . . Ох, ала је лепа та крв! И само зато, што је тако јако љубљах однеше ме у лудницу. Онда још нисам био луд, али онде полудих.

Сад сам већ пуно уверен био да је савршена луда.

„Господине“ рекнем му „били хтели тако добри бити, да ми испричате, како сте се спасли из луднице.“

„Ха, ха! волели би дазнате? — Добро — приповедићу вам . . . али онда таки морате умрети. Јер ви и онако, већ много знате о мојој тајни, — могли би ме издати! . . . даклем мораћу вас убити.“

„Али ја се заклињем да ћу вашу тајну најсветије чувати.“

„То је лепо од вас . . . али опростићете ми, то је само ради веће сигурности. Да, убићу вас. Мислим, да се нећете наћи увређени.“

О ни најмање! Али само би ми жао било да пре умрем, него задобијем пуно ваше поверење.“

„А зар вам још нисам казао?“

„Нисте“ — промуцам ја и крадом гледнем на сат, — још пет минута до станице. Сад ако га умем заварати, спашен сам, — ако ми то не пође за руком, пропао сам.

„А што гледате на сат? запита ме са лукавим погледом.“

„Рачунам колико још имам да живим.“

„Имате још каде! — Али за бога саслушајте ме. Ох ја сам здраво мудра луда . . . кад су ме затворили у лудницу а ја почнем беснити, викати да ме пуште, да ја нисам луд и т. д. Ништа ми није помогло; још су ме истукли. — Истукли ме, — разумите добро, истукли ме бичем, као

Питање је само, да ли га је иста чланица предложила, која и лане, или се у току од једне године још једна друга чланица нашла, која држи г. Гренчарског за способног, да икога саветује.

Говори се, да је Јота Грујић ускликнуо, кад је прочитао Ђурковићев чланак у „Agrarzeitung“ — у: „Но хвала богу, сад бар могу мирно оставити перо на страну, јер ето се нађе бољи родољуб од мене!“

Неки су опет тог мишљења, да би Ђурковића уместо у хрватски и угарски сабор требало послати париском доктору Пастеру.

„Вражје Доба“ почело је већ и мађарске огласе доносити. То је са свим у свом реду, јер и тако од почетка свог доноси мађарске чланке, па што не би и огласи мађарски били?

На том стечају („Pályazati“) потписани су Milovanovity Joco, biró, и Mikosevits Antal, jegyző Moholon. Сад само да стоји даље још: „kiadja és szerkeszti dr. Pavlovits Istvan“, па би све у свом реду било.

Дакле мир је између Србије и Бугарске у глављен. Но боље би било, да су углавили рат, а не мир, јер углављен мир не може ни да се макне, камо ли пак да излије своју благодет на народе.

У Русији се склопило друштво, које је намерно

какову мрцину. Везали ме ременом, али ја сам их надмудрио. Лечник ми је долазио сваки дан да ме походи, он ми је увек одрешио ремене . . . јуче га шчепам, па га угушим. Ха, ха! Иза луднице била је железница, тамо га однесем. Метнем му главу на шине — ко ће сад и помислити да сам га ја убио. Свако ће рећи: Самоубица!“

Ту мало застаде — приближи ми се и запита ме: Јел'те да је занимљива моја историја? — Ето вам, сад све знате.

Ја се уздрхтах и повукох се дубоко у кут.

„Сад ћете умрети, — не бојте се ништа“ — рикну ми у уво.

Ухвати ме за врат и почне ме давити. Опасност ми ојача снагу. У који мах ја скочим, гурнем га од себе, у тај мах зазвони, и влак стане, ми бесмо на станици. Даклем још се могу спасти. Зинух да виђнем у помоћ, али луда ми запуши уста, и на моје велико чудо сасвим мирно и учтиво ми се поклати и рече ми: „Господине, опростите ми моју шалу! Ви сте уредник К. Р. — А ја сам М. Т. члан позоришта напуљског. У вашим новинама била је ономад нека критика у којој се вели да ја нисам добар глумац. Хтео сам само да вас о противном уверим, и као што видим лепо сам успео. Надам се да ми нећете замерити.“

Опростио сам му и после смо постали добри пријатељи. И сад признајем пред целим светом да није право било, што су га моји позоришни критичари до сада смаловажавали.

Предео Јов. Манојловић.

да и у Угарску увози руски петролеум. Хм! Неће ли Мађари и у том назирати пансловенску агитацију, па почети гонити и затварати Србе, Словаке и Русине?
М. Л.

Ђира. У Угарској нема пет на девет.

Спира. Ал зато има шест на десет.

Ђира. Како то.

Спира. Ето како: Шест милиона Мађара хтели би да разнароде и прогутају десет милиона немађара

Ђира. Хе брате! Велика уста, — ал још већи залагај. Може лако засести.

Ђира. Кажи ти мени, Спира, шта је управо та државна идеја, која се сад толико помиње.

Спира. А шта да ти кажем, — та сад смо баш о томе разговарали. Него да ја теби кажем шта је држаљна идеја.

Ђира. Па де реци.

Спира. Држаљна би идеја била, кад шума не би дала секири ни једно држаље, па је онда секира не би могла посећи или бар секирати.

Ђира (Мисли се). Е, ал то се не би слагало са кикиндским програмом.

Проба пера.

CLX.

Неким женама.

Чујте, жене,
Мене,
Пак ћу и вас ја:
Сунце има пега,
Има пега, да.
Ал кад би се набелило
Престало б' да сја.

CLXI.

Деда Васа лули својој.

Луло моја,
Разбриго моја;
Бригу си ми разбијала
Док још брига беше мала.
Сад је брига нађикала
Као нека стена, —
А ти, моја луло мала,
Сад си разбијена.

Г—д—н.

П у с л и ц е.

д. Даклем у Београду се говорка о диктатури. — Е па нека, нека. Српски се народ не боји тако диктатуре, као што се краљ Милан боји скупштине.

д. Сви су воденичари бели, само је Гарашанин црн. Ал ни он се није оцрнио од млина, него уз Милана.

д. Мајстор Јова је мало наглув. Ономад дође из кафане па приповеди својој жени, како ће сад наша држава бити јака, — имаће Bandwurm! — (Мајстор Јова је чуо нешто да звони ал није добро разабрао. Чуо је за Landsturm, пак је мислио да ћемо добити Bandwurm).

д. Све су мађарске новине донеле глас да је Нанчић Милетићев зет. Само сам у једним новинама, и то горе на челу са великим словима читао „Nemzet“.

*. Сад се Виделовци кају, што су радикале пустили на слободну ногу. Требали су им, веле, само допустити да у апсу држе своју партајску скупштину, — па би онда ваљда боље испала.

д. Новине јављају да се у мору утопила лађа са 500 центи бурмута, — Уф, уф, уф! Још ћемо сада морати кијати, уместо — дипломата.

Лако је сад Кефенхилеру прати руке. Али како ће његови слушаоци опрати образ.

Одбрана православља.

Кад је у Тамишвару био владика Стеван Авакумовић, био је тада придворни Архимандрит Августин Петровић, што га иначе звали „баба“. Тамишварски римо-католички владика једном давао неку част, па између осталих званица (његових црквених саслужитеља) позове и српског владикау заједно с „бабом“ на ту част. Они обојица приме позив и оду. После ручка се говорило о разним стварима и дневним догађајима, ал' нека два римска „апата“, међу којима је седео „баба“, саметеше овога, па све једно те једно, к'о шваба тра-ла-ла.

„Ето, ваша славна вера — говорили су они баби — што је толико фалите и преуносите, сад се види да л' је лепша од наше, кад се ето један ваш свештеник покрестио за римокатолика.“

Пре тога времена баш је заиста један влашки свештеник (онда су Власи били са Србима у црквеној заједници) прешао у католике.

„Баба“ им је одговарао и бранио се како је знао

често пута заводећи говор на друге ствари. Ал' бадава! Ове две налепе окупили га, па то, те то.

Кад се „баби“ већ досадило (а није могао устати од стола, јер је један седео с једне, а други с друге стране, па му нису дали), рече он владици:

„Та где их оче, ови ми никако недаду мира. Све кажу, како је она несрећа, онај влашки попа зато прешао у њину веру, што је лепша од наше.“

— „Кажи ти, бабо, њима — рече владика — да ми нисмо ништа изгубили: „код нас једна шуга мање, код њих једна шуга више!“ —

Љ. Л.

Подлацима.

Подлаци гнусни, грешници тешки,
Дела су ваша грех, порок сам,
Душа вам мрачна, мрачнија од ноћи,
Проклетство у њој и вечни срам.

Кад свако срце врло поштено
Озари наде јаснији зрак —
Вама не гове, — нашто вам светлост?
Вама је лепши безнађа мрак.

Мрак вам је другар, он вама годи,
У њем' чините ваш пос'о клет;
Стид вас је, јем' те, светлости свете,
Стид вас је, јел' те да вас позна свет?!

Ка' што сова крије од дана,
По мраку само мутите ви;
Ал' и мрак ваља стидом црвени
Од дела ваши' смутљиви!!

Но доћ' ће вре:е радости опште,
Куднуће једном сретнији час,
Синуће светлост анђелска лица,
Свет дивни блистаће вас.

Пашћете тада ви, грешни створи,
На колена пред правде суд,
И — милост, милост! молићете ви —
Ал' све ће бити узалуд.

Правда ће на вас презриво гледат',
И ока њеног тек један миг,
Па ће на вашем мрачном челу
Позвама рука ударит' жиг.

А са тог жига неће вас славит'
Остали врли, поштени род,
Он ће вас презрет', згазнуће на вас,
Пљуваће гадних дела вам плод.

Па стан'те, стан'те ви, грешне душе,
Ман'те се пута нечасни' ти',
Вратите с' натраг у дом поштења
Обитељи части врат' те се ви.

Јер у кал густе бешчасти, срама,
Гони вас ваших недеља ђуд,
Туће вас стићи — живе ил мртве —
Праведан, али и страшан суд.

— мир. — тић.

На балу.

Играч, у заносу валцера, дотаче се голом брадом својом лепога рамена своје играчице. Кад виде шта уради, рече: Ух, ух, ух! Сто хиљада вас пута молим за опрштење.

Играчица се насмеши и грациозно рече: — Много штете. Толико вам пута не могу опростити.

— А ви ми опростите бар један пут.

Играчица (која иначе) није мрзила тога младића) забуни се па одговори: „Сад опет мало иштете. Опростићу вам два пут.“ □

Јунак на трави.

(народна.)

Лежи јунак на страни у трави,
Покрио се марамом по глави;
Туд' се дала танка стаза мала,
По њој шеће девојчица млада,
Посрнула, пала на јунака;
Јунак мишља да је тица мала,
А кад виде да је девојчица,
Загри је, пољуби је неколико пути,
Да ко броји иљада би била.
Лежи јунак на страни у трави,
Покрио се марамом по глави;
Туд' се дала танка стаза мала,
По њој шеће удовица млада,
Посрнула, пала на јунака;
Јунак мишља да је препелица,
А кад виде да је удовица,
Загри је, пољуби је неколико пути,
Да ко броји стотина би била.
Лежи јунак на страни у трави,
Покрио се марамом по глави;
Туд' се дала танка стаза мала,
По њој шеће бабускера стара;
Посрнула, пала на јунака.
Јунак мишља да је жабетина,
А кад виде да је бабетина —
Одгурну је, да се јадна одма стрмоглави:
Иди, бабо, нemoј бити луда,
Јер ће сада бити триста чуда.

Прибележио Љ. Л.

Сатрица с кључа.

Разболи се свекрва, која имађаше добру и ваљану невјесту. Дође невјеста, па је стане питати, да ли би могла што појести? Ништа вели неби могла, век к'о ми се чини бих с кључа сатрице. Невјеста одмах скочи па настави воду метне кључ, па начини сатрицу. Кад унесе болесници, она примијети да јој сатрица нечим доноси. „Једи — вели — бога ми је с кључа, ако не вјерујеш ено кључ магазни и сада је врућ.“
Варјача.

ДУШАН И МИЛАН

I.

Цар Душан би најпааметније био урадио, да није никад умр'о.

II.

Краљ Милан би најкорисније урадио, да се није никад родио. **Стармали.**

Моја прва песма.

Ево моје прве песме,
 прве пробе мога дара,
 ко би само рећи смео
 да му има игде пара?!
 Какав укус, израз какви
 па склоп љупких узор-речи
 како ли ће читаоцу
 умиљато да зазвечи!
 Нек се диви сваки живи
 овом плоду дара мога
 нека види, нек завиди
 струји ума богатога.
 . . . Куда само да је пошљем?

који лист је знатан доста
 који данас тол'ко вреди
 да уд ми вака госта?:
 Да ли „Јавор“, „Невен“ „Голуб“
 или „Вилу“ лета нова?
 сви ваљаду, али ја би
 лист од мало јачег кова!
 Ха! „Стармали“! Ти се дичи
 ти нек имаш славу већу
 теби шаљем песму моју
 теби, другом ником нећу!

Шта, шта видим! Каква брука!!
 Уреднице! јаој теби!
 Шта уради с' песмом мојом?
 (Сад да „песник“ свисно неби!!)
 Див — стихове! узор — речи,
 мојих мисли бујну реку, —
 стрпао — да грдна срама
 стрпао у — „бубн'отеку!!!“

Брчка 22 фебруара 1886. год.

Др. Казбулбуц.

Тестамененат.

Волтер је у свом тестаменту оставио Француској револуцију, а Тиса ће Угарској оставити — сиромаштво, јад и невољу.
 „Füg“

Верни преводи са српског на немачки.

Мару је све копкало, док јој није пошло за руком, да све Милкине конце похвата.

Откако је владика ђакон испрескакао, несме му више ђакон на очи.

Од силног рада пао сам с ногу.

Док си длан о длан ударио, а Бранко збрисао две литре пива.

Црногорац је у боју два Турчина скинуо с ногу.

Стеву је јуче ухватила грозница, а данас већ тера кера.

Баба Ракила бацала је Мари карте, па јој је прорекла, да ће пљести седе.

„Пиле моје,“ шапутао је момак девојци, „хоћеш ли поћи за ме?“

Марко се криво закleo, па га бог казнио, те му се кућа раскопала и породица растурила по беломе свету.

Владимир се сатро о камен, па је убио ногу.

Са Милевином љубави према Манојлу испира свет своја уста.

Зорка је девојка под пеном.

Миланија је погазила своју реч, што је Мирку задала, па сад ни лук јела, ни на лук мирисала.

Die Mara hat es immer gegraben, bis ihr nicht zur Hand gegangen ist, alle Fäden der Milka einzufangen.

Seitdem der Bischof den Diakonus auseinandergesprungen hat, darf ihm der Diakonus nicht mehr auf die Augen.

Von mächtiger Arbeit bin ich von den Füßen gefallen.

Bis Du die Handfläche an die Handfläche ausschlugst, hat Branko schon zwei Liter Bier weggelöscht.

Im Kampfe hat der Montenegriner zwei Türken von den Füßen heruntergenommen.

Gestern hat den Steva das Fieber gefangen, heute aber treibt er schon den Hund.

Die Grossmutter Rakila hat der Mara die Karten geworfen und ihr prophezeit, dass sie die Grauen wirken wird.

„Mein Hendl“, lispelte der Gesell dem Mädchen, „willst Du für mich gehen?“

Marko hat sich krumm geschworen, Gott hat ihn aber gestraft und das Haus wurde ihm ausgegraben und die Familie in der weissen Welt ausgestreut.

Wladimir ist an ein Stein gestolpert und hat den Fuss todtgeschlagen.

Mit der Liebe Mileva's gegen Manojlo wäscht sich die Welt ihren Mund.

Zorka ist ein Mädchen unter dem Schaume.

Melanie hat ihr Wort, welches sie Mirko gab, zertreten, und jetzt weder Knofel gegessen noch auf Knofel gerochen.

Милисав.

На рапорту.

Мајор : шта сте Ви ?
 Лајтн : официр у 2. кумпанији.
 Мај : шта сте још ?
 Лајтн : ожењен.
 Мај : шта још ?
 Лајтн : отац двоје деце.
 Мај : шта још ?
 Лајтн : добар јахач, пливач, —
 Мај : шта још ?
 Лајтн : Ја не знам гд. мајоре.
 Мај : Ви сте још и — не обријани, гд. лајтнант и
 зато ће те се прејавити профузу.
 1^о 1886.

са немачког „Др. Казбулбуц.“

Мудар одговор.

Запита неко једног Србина у Сарајеву, шта он мисли
 о српско-бугарском рату у Аустрији. Овај застане мало,
 па ће рећи : „Ове ми три краљевине налице сад на оно,
 кад су се састала три побратима : Турчин, Србин и Чифу-
 тин. Један пут разговарајући се рекне Турчин Србину :
 „вала немој се ти љутити, да ти нешто кажем“. „Нећу“
 — рече Србин. Турчин онда рекне : „Колико се на бајрам
 заклало курбана, толико српских полећело глава.“ „Таман“
 — одговори Србин. „Ма, ни ти се нећеш љутити, што
 ћу ја теби казати“. — „Јок, јок, како би се љутио“. „Е,
 бива, колико се на васкрс потукло јаја нолико турских
 полећело глава!“ „Ху болан, немој тако, много је, ти мене
 превари рече Турчин. Па онда запитају Чифутина : „А
 шта ти велиш побратиме?“ Чиво им одговори. Ја велим :
 „А м и н обадвојици “

Варјача.

Слепарија.

Да, — љубав је слепа.

Тако ј' од како је.

Па она заслени

И клијенте своје.

Ал слепица кад за слепцем

Пође у корак —

Онда могу обадвоје

Стремекнут' — у брак.

Шта је будаласто.

Будаласто је картати се, — новце изгубити — па
 се на то још и љутити. Уредника каквог новог ли-
 ста питати, колико има претплатника и чекати да нам се
 искрено исповеди. Крчмара питати је л' му вчно
 добро. Кома на жуљ стати и чудити се што нас

мрко погледа. Целу ноћ банчити, а сјутра доктора
 питати : од куда ми та врапка главобоља ! Веровати
 да је увек онај најбогоугоднији, који први у цркву долази.
 Своју тајну другоме изландати и очекивати да је
 други боље храни него ми сами. Учинити коме до-
 бро, па помислити : е сад ми благодарност не гине.
 Мислити да је све оно јефтино, што мало кошта.
 Својем мужу хвалити лепоту ове или оне пријатаљице (ал'
 та будалаштина дешава се врло ретко). Молити се
 оном свецу, који не помаже. Мислити, да сам ја све
 будалаштине светске овде прибележио.

Може ли што лепше глумац дочекати.

„Синоћ сам у позоришту гледао нашег првака Н. —
 Представљао је строгог генерала и то тако природно, тако
 живо, да су из публике многи официри поустајали и —
 салутирали.“

Меко срце.

— Видите, браћо (приповедао је неки војник при
 чаши вина неким грађанима) ја за целог рата нисам мо-
 гао ни једаред да пукнем на непријатеља.

— Сигурно сте мека срца? (упитаће га неко из
 друштва).

— А, то баш не. Али знате, — ја сам добочар.

Безазлено.

Је ли, Милице (питао је мали Јова). Зашто мој тата
 мени увек каже „магарац“, а нашој собарици увек каже
 „дете моје“.

Др. Казбулбуц.

На селу.

А. Пазите, сад долази кадрил.

В. Где је? — Не видим га.

Један савет.

Кад идеш просити девојку, никад немој питати ко-
 лико има година, ни колико има новаца. Јер године се
 множе, а новци се троше.

Управитељ. Били ти мени, Уроше знао казати,
 каква је корист од граматике.

Урош. Петнаест новчића.

Управитељ. Како то ?!!!

Урош. Ето како: господин учитељ купи граматiku за
 35 новч., а нама је продаје за педесет.

Ово је више него наивност.

Тужио се мали Марко своме оцу, да га је брат ћушио.
 Отац. А ти си му сигурно ћушку вратио?

Марко. Дабогме, још пре него што сам је добио.

На путу.

Н. Н. Ви сте дакле из ***-ке жупаније.

М. М. А шта вас се то тиче.

Н. Н. Хтео сам да вас питам, да ли још марва код вас тако јако цркава.

М. М. Ја сам већ од две недеље на путу.

Н. Н. Сигурно сте се због тога и уклонили од куће.

Славољубље.

Славољубље је одвело Великог Александра у Вавилон, Сципија у Картагу. Наполеона у Москву, Чивуте у горњу кућу угарског сабора, Тису у менистарску фотељу, Германа на патријаршески престо, Милана на Сливницу, Стеву Павловића у „наше добије“, Прваке у Кикинду, па богме није ни један добро прошао. Неће боље ни проћи. „Füg.“

На продају.

Југурта је рекао о Риму: „ево, варош на продају.“ А сад? Ротшилди чивути, могли би рећи за Угарску: „Хамуле! ево целе Угарске на продају.“ Види се да смо у прогресу. „Füg.“

Одговори уредништва.

Др. Казбулбуцу. У опширнија разлагања не можемо се упустити. Од онога што сте сад послали много ће се употребити. Она прича о „Paffen“ место „Waffen“ била је већ у „Стармалом“. Песмицу „Парнаслијама“ мора да сте врло овлаш прочитали, кад сте је тако схватили; та се песма не односи ни на кога лично.

„Коболб“. У опште није за српску публику, а најмање у садање време.

Анети. Близу сте били, — али нисте погодили.

М. Ђ—Ћ. Пошто се тај глас не потврђује, то и песма ваша постаје за сада безпредметна.

„Привиђење“. Песма је добра. Али сад више не можема викати. Доле са Гарашанином; јер његова је недела други на се примио. За то песму нећемо штампати. Али ће нам мило бити, ако вас тим од „Стармалог“ не отуђимо.

Новије књиге и листови

које уредништво прима у замену.

Кенцелер. Роман од Жил-Верна, превео Бранко Мушички. Издање српске књижевне браће М. Поповића. у Н. Саду 1886. Штампариа А. Пајевића. Цена 80 новч. —

Патње под облацима и над облацима. И Бунтовници с морског брода. Од Жила Верна. Превео Бр. Мушички. Издање српске књижевне браће М. Поповића. у Н. Саду. Штампариа А. Пајевића. Цена 30 новч.

Gross-Kikindaer Zeitung. Organ für Volkswirtschaft Social und kultur-Interesen. Излази у Кикинди недељно једаред. Власник и уредник Ignatz Scheinberger. Годишња Цена 6 фор. —

Гласник српск. ученог друштва. Књига 64. у Београду. 1885. Штампариа краљев. Србије. Цена?

Зборник Приповедака за одраслије довојке Од Ј. Н. Буља. Превод с Француског. Панчево. 1886. Накладом штампарије Косанића и Поповића. Цена 50 новч.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв Часослова оупражненіе вз чтеніи церковныхъ книгъ кз оупотребленію вз нар. оучилицихъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и допунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додаток: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Франа Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 "
" II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 "
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижевни рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижеарамма. Штампариа А. Пајевића у Н. Саду.

Сад је баш изашла и може се добити: Читанка за четврти разред српске основне школе, одобрио српски народни црквено-школски савет. Цена 34 нов.